

tilside? Tilmed maa jeg minde ærede Medlemmer om, at Formuesbeskatning ikke er noget Nyt her i Landet, og vi have eller burde have den endnu. Vi have Formues- og Leilighedsstat i Kjøbstæderne, men den er ved den sidste Kjøbstadcommunallov bleven saaledes mishandlet, at den nu kun er et Brængebillede; den er nu kun en Indkomststat med visse Modificationer. Jeg paastaer altsaa, at det ikke kan være den høitagtede Ministers Mening at ville lægge en Formuesstat paa Landeindomme; thi consequent maatte den da lægges paa al Eiendom. Jeg vil ikke tale om at lægge Skat paa Dovenflab; men jeg vil dog sige, at naar man gennemfører dette Lovforslag saaledes, som det foreligger, bliver det Formuen, Velstanden og den elendige Armod, som blive de Privilegerede her i Landet. Udgiften til vort Fattigvæsen er saa uhyre stor, som den er, fordi det er saa uhyre let at kaste Byrden ved at ernære sig og sin Familie over paa det Offentlige. Enhver, der kommer til et vist Livspunkt, er ikke alene fri for at betale Skat, men han har, mine Herrer, Deel i de største Pensioner her i Landet; thi de Pensioner, som gives til Fattiglemmer, ere endnu mere storartede end de, vi give til vore Embedsmænd. Dette er den ene Side af Sagen, men at Formuen slipper fri, er ogsaa klart; thi, jeg gjentager det, det er ikke Meningen at lægge en Skat paa Formuen. Naar man gennemseer Finantslovens Indtægtsparagrafer — de 10 første Paragrafer —, er det klart, at den første Paragraf, som handler om Indtægts Hovedsum, ikke kan vise, hvorvidt Beskatningen ligger paa Eonen eller ikke. Ligesaa lidt kunne de Paragrafer, som handle om Indtægterne af Domainerne, Statsactiverne, Seland og Færøerne, Bestindien, Glæselotteriet og adskillige andre Indtægter, drages frem her; men der er to Paragrafer blandt Indtægtsparagraferne, nemlig de, der handle om de directe og de indirecte Skatter, i hvilke jeg paastaer, at det, naar man undersøger dem nærmere, vil vise sig, at Skattebyrden ikke hviler paa Eonen, men paa mangfoldigt Andet uden Hensyn til Eonen. Jeg skal ikke her urgere Noget med Hensyn til de di-

recte Skatter; thi det vilde møde Modsigelse, men hvad der ikke vil møde nogen Modsigelse, er, at min Paastand gjælder om mangfoldige af de indirecte Skatter. Stempelafgiften hviler paa den Fattige; thi naar man udsteder en Obligation, fordi man er i Forlegenhed, er det sandelig ikke Creditor, men Debitor, der maa betale Papiret. Om vore Retsportler gjælder det Samme, idet den væsentligste Indtægt af dem tages ved Skifterne uden Hensyn til Formuen. Den allervæsentligste Indtægt i Landet, Tolden, hviler heller ikke paa Eonen, og det modsiger Ingen i denne Sal. Den hviler for en stor Deel paa Forbrugen, saaledes at ogsaa den Fattige maa betale Skatten i Form af en Afgift, fordi han drikker Caffe og Thee og bruger Suffer. Jeg vil nu ikke her tale om Bevillingerne til at svare høiere Renter, saaledes at Folk, der have knapt med Penge, endog maa betale Skat til Staten for at faae Lov til at give høiere Rente. Dette er kun en Bagatel; men de store Afgifter ere Retsportlerne, Stempelbeskatningen og naturligvis isærdeleshed Tolden. Jeg kan, da jeg har Ordet, heller ikke undlade atter at minde den høitærede Finantsminister om hans givne Løfte om at bringe en Reform i Skibsafgifterne tilveie; det er et Løfte, som er givet og givet høitideligt, og det kan ikke knække Statens finantzielle Styrke, at en saadan Reform bliver ført igjennem; men blive Skibsafgifterne staaende, som de staae, ville de ligesom bringe mangfoldige driftige Folk i Armod. — Uagtet man altsaa ikke har hørt den høitærede Finantsminister sige, at han ved dette Lovforslag vil lægge Skat paa Formue, er det dog mærkverdigt, at man paalægger Skat, hvor Formuen træder frem som Mangel paa Eone; man lægger Skat paa dem, som ikke have Andet end det Allernødvendigste. Man maa betale Stempelpapirafgift, hvor fattig man end er; man maa betale Sportler, hvor elendig man end er, og man maa betale Bevillinger og Told, hvor uhyggelig man end er; men den egentlige Formue, som træder positivt frem, træffes ikke. Naar man vil see, om Formuen bør beskattes, vil jeg bede Dem, mine Herrer, om at betragte Forholdet imellem to Mænd, der have lige stor Indtægt, men af hvilke den One har den af sin per-